

Cançó d'opòsits

Tots jorns aprenc e desaprenc ensems,
e visc e muyr, e fau d'enuig plaser,
aixi masseix fau de l'àvol bon temps,
e vei sens ulls e sai menys de saber,
e no estrenc res e tot lo món abraç,
vol sobre el cel e no em movi de terra,
e ço que em fuig incessantment acaç
e em fuig açò que em segueix e m'aferra.

Lo mal no em plats e soveny lo'm percaç,
am sens amor e no crei ço que sé,
par que somiï tot quant vei pres ma faç,
oi he de mi e vull altre gran bé,
e parlant call, e-z auig menys de oir,
de l'hoc cuit no, lo ver me par falsia,
e mengs sens fam, e grat-me sens pruir,
e sens mans palp, e fau de sen follia.

Com vull muntar davall sens que no em vir,
e davallant puig corrent en aut lloc,
e risent plor e el vetlar m'és dormir,
e quan sui frets pus cald me sent que foc,
e-z a dreit seny eu fau ço que no vull,
e perdent guany e el temps cuixats me tarda,
e sens dolor mantes de vets me dull,
e el simple anyell tenc per falsa guinarda.

Colgant me lleu e vestint me despull,
e trob lleuger tot feixuc e gran carc,
e quan me bany me pens que no em remull,
e sucre dolç me sembla fel amarg,
lo jorn m'és nuit e fau clar de l'escur,
lo temps passats m'és present cascuna ora,
e el fort m'és flac, e el blan tenc molt per dur
e sens fallir me fall ço que em demora.

No em part d'un lloc e jamés no m'atur,
ço que no cerc ivaçosament trob,
del qui no em fiu me tinc molt per segur,
e el baix m'és alt e l'alt me sembla prop,
e vau cercant ço que no es pot trobar,
e ferma vei la causa somoguda,
e lo fons gorg aigua sus port me par,
e ma virtut no em té pro ne m'ajuda.

Quan xant me par de que em prenc a adular,
e lo molt bell me sembla fer e lleig,
abans m'entorn que en lloc no vull anar,
e no he pau e no tenc qui em guerreig.
Açò em ve tot per tal com vei encès
de revers faits aicest món e natura,
e·z eu qui em so en llurs faits tan empès,
que m'és forçat de viure sens mesura.

Tornada

Prenga xascú ço qui millor li és
de mon dit vers reversat d'escriptura;
e si el mirats al dreit e·z al revers,
traure porets de l'àvol cas dretura.

Sant Jordi, Jordi de (et alt.). "Cançó d'opòsits". *Obra lírica*. Barcelona: Ed. 62, MOLC, 1982